

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδός Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἑσωτερικοῦ φρ. 8—Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ἜΤΟΣ Α'

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ἈΡΘ. 11

ἮΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ πόλις ἀδημονεῖ σήμερον διὰ πολλὰ πράγματα διὰ τὴν ἐπιτεινομένην ὀσημέραι ἀνομβρίαν καὶ κακοδαιμονίαν, τὸν ἐφιαλτικὸν ἐξ ὧριμον καύσωνα μᾶς, τὴν ἔλλειψιν ἐργασιῶν καὶ ζωτικῆς κινήσεως καὶ τὸν ἐκτραχειλισμὸν τῶν σκανδάλων. Τὰ τελευταῖα ταῦτα μάλιστα κατήντησαν ἀνυπόφορα καὶ ἀνδία. Καταγγέλλονται καθεκάστην ἀοριστολογία, κορυφοῦται ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κοινοῦ καὶ προκύπτει ἐν μηδενικόν, ἀκριβῶς ὅτε ἀναφαίνεται ἕτερον ἀνήκουστον σκάνδαλον. Σήμερον πᾶς ἄνθρωπος δέον νὰ ἐφοδιάζεται μὲ δύο ἐφόδια, ἵνα μὴ γίνεταί ἐκάστοτε θῦμα ἀπάτης καὶ ἐρμαιον τῆς βλακοκρατίας, τῆς κυριαρχούσης ψαυλοκρατίας. Ἄκρας ψυχραιμίας καὶ ἀπολύτου κρίσεως, ὅπως ἀποφεύγη τὰς συγκινήσεις τοῦλάχισταν.

Τὰ δὲ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ νέα, αἱ καθημερινὰ εἰδήσεις καὶ τὰ τηλεγραφήματα εἰδί τοσοῦτον ἀντιφατικὰ καὶ τερατώδη, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ παιδαριῶδι, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅ, τι πιστεύσῃ τις ματαιοῦται καὶ ὅτι δὲν πιστεύσῃ πραγματοποιεῖται. Ἐποχὴ ὄντως ἀδδερική, ἀλλόκοτος καὶ ψευδαληθής!

Καὶ μὲ τὸν Σεπτέμβριον αὐτὸν καὶ τὰς μετοικεσίας αἱ ἐξοχαὶ ἐπανερημοῦνται, οἱ διδάσκα-

λοι καὶ ἀναμορφωταὶ τῆς παιδείας ἐπαναλαμβάνουσι τὰ ἔργα τῶν καὶ οἱ μαθηταὶ μετὰ κόπου καὶ ἀνίας ἀφίνου ἀναπαύσεις καὶ διασκεδάσεις τῶν διὰ νὰ κλεισθῶσι πάλιν ἐν τοῖς σχολαστικωτάτοις γράμμασιν, ἀν ὅχι τὰ ἀχώνευτα γράμματα ἐν τοῖς κενοῖς ἐγκεφάλοις τῶν.

Ἄχ, τί ἄχθος! ἐνθυμοῦμαι τὴν σχολικὴν μου περίοδον καὶ ἀνδιᾶζω ὄντως τὴν ἀνίαν αὐτήν! Παρ' ἡμῖν τὸ σχολεῖον ἀμυρεῖ γοήτρου. Διδάσκαλοι ἀφόρητοι, βιβλία ἀνούσια, ἀφιλόκαλα καὶ τερατωδῶς ἀπεχθῆ καὶ ἀδίδακτα, σχολεῖα τραγικὰ καὶ ἀσφυκτικὰ καὶ διδασκαλία ἀνάμοστος διὰ τὸν αἰῶνα, εἰς ὃν ζῶμεν. Καὶ εἰδέτι οὐδεὶς Ἐδιδῶν εὐρέθη ἐφευρέτης νὰ ἐφεύρη μηχανήμα ἀπλοποιήσεως καὶ ταχυτέρας ἐκμάθησεως τῶν ἀναγκαίων αὐτῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μᾶς! Ἡ Ἀμερικὴ αἰ, αὐτὴ δὲν εἰξεύρω διατὶ ἀκόμη τοιοῦτον τι δὲν ἐφαντάσθη. Ἄλλὰ τέλος δὲν θὰ εὐρεθῆ ἄραγε ἐργαλεῖον μεταδιάζον εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀπ' εὐθείας καὶ προτροπάδην μὲ οἰανδήποτε ἔστω ἀμοιβήν, τὰς διαλέκτους, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, χωρὶς νὰ κοπιῶμεν καὶ χρονοτριβῶμεν τόσον; Τὸ χροῖμα τί δὲν θὰ ἐξηγόραζε τότε! Μερικὰ ὅμως ἐξοχα ἐπαγγέλματα θὰ ἐξετ' ἔθεντο βεβαίως εἰς δημοπρασίαν.

Ἄλλ' ὁ καύσων αὐτὸς κατέστη ἀνυπόφορος

ἐφέτος! τὸν ἐδούρηθημεν πολὺ, ἀλλ' ἄραγε προώρως ἢ αὐτὸς μᾶς προσεκκολλήθη ἐφέτος δίκην βδέλλας;

Καὶ οἱ δημοτικοὶ μᾶς θεατρίζονται, ἀδιαφοροῦν καὶ μορμυρίζουν: Κόνις, ὕδωρ, καύσων καὶ ψύχος εἶναι τὰ τέσσαρα σύγχρονα στοιχεῖα, περὶ τὰ ὅποια στρέφεται ὁ δημαρχικὸς παράγων καὶ «ἢ ἐρήμωσις ἐν μέσαις Ἀθῆναις» ἀπαντᾷ, ἢ

Ἀθηναϊκὴ Ἠχώ.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΑ ΚΥΠΕΛΛΑ ΤΕΙΟΥ

ἐός τις Παρισινὸς παρεπιδημῶν εἰς Ἀγγλίαν προσεκλήθη ἡμέραν τινα νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν εἰς μίαν τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν. Δεχθεὶς δὲ εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν παρευσίασθη κατὰ τὴν διορισθεῖσαν ὥραν μετ' ὀλίγων ἐτέ-

θη ἐνώπιόν του ἐν κύπελλον τείου, τὸ ὁποῖον ἔπιεν μετ' εὐχαρίστησιν.

Μόλις τὸ εἶχε τελειώσῃ καὶ θέσῃ τὸ κοχλιᾶριον εἰς τὸ πιτάκιον, ἢ ρεῦνις, ἢ ὁποία ἦτο ἀποκλειστικῶς ἐνασχολημένη εἰς τὸ νὰ προσέχῃ τὰ κύπελλα τῶν συνδαιτημόνων, τὸ ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ὁτοῖον χάριν εὐγενείας ὁ Γάλλος ἔπιεν.

Τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην φορὰν τοῦ ἐφάρη ὄρατον καὶ εὐχάριστον, ἀλλ' ἢ σικηνὴ ἐξηκολούθη. Ἡ ποτηρὰ ρεῦνις μόλις τὸ ἐβλεπεν κενόν, ὁ ἐπλήρωνεν, ὁ δὲ δυστυχῆς φοβούμενος μήπως φανῇ ἀγενής δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ἀφήσῃ πλήρες.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του εἰς μίαν ἔρριπε βλέμμα ἱκετευτικὸν πρὸς τὴν τύραννόν του καὶ σιωπῶν προσκάλεσε εἰς βοήθειαν τοὺς λοιποὺς συνδαιτημόνας, οἱ ὁποῖοι τὸν παρεῖχον μετ' ἐκπληξιν.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐννοῶν τὴν ἀπελπισίαν του, συνεπῶς δὲ ἔπινεν ἀκαταπαύστως, καὶ ὅσον ἔπινεν, τόσον τὸ κύπελλον ἐπληροῦτο.

Τὸ τέιον ἐξηντλήθη καὶ ὁ ἀτυχῆς ἔλαβεν ἐπὶ τέλους ἄνεσιν ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα. Τότε ἡ οἰκοδέσποινα ἀπευθυνθεῖσα πρὸς αὐτὸν μετ' ὄλην τὴν σοβαρότητα, ἢ ὁποία δὲν ἐγκαταλείπει μίαν Ἀγγλίδα, τῷ λέγει:

— Συγγνώμην κε, διότι δὲν προεβλέψαμεν μίαν τόσον ἀρίσκειαν ἐνὸς Γάλλου διὰ τὸ προσφιλεῖς ποτόν μας. Ἡ ἐπιτρέψαί μας καταληφθεῖσα ὑπὸ ὕπνου ἄρῃσεν τὸ πῦρ νὰ σβῆσῃ, ὅθεν σᾶς παρακαλῶ νὰ περιμεινῆτε πέντε ἢ δέκα λεπτὰ μόνον καὶ θὰ σᾶς προσφέρω νὰ πῖστε ὅσον εὐαρεστεῖσθε.

Ὁ Γάλλος ἐκπλαγεὶς παρετήρησε τὴν διαλεγομένην του καὶ μετ' ἐπιθυμίαν ἠρώτησε.

— Μὰ, κε, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί κακὸν σᾶς ἔχω πράξῃ. Ὅστε νὰ με τυραννῆτε τοιοῦτοτρόπως: σᾶς ζητῶ συγγνώμην μετ' ἀπελπισίας γονυκλινῆς, ἂν τὸ ἀπαιτῆτε, ἀλλὰ μὴ με ἀναγκάσετε ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἰς ἕνα τοιοῦτον φρικώδη βασανιστήριον.

Ἡ οἰκοδέσποινα παρατηρήσασα αὐτὸν μετ' ἐπιθυμίαν ἐκπληξιν, ἀπήντησε:

— Μὰ, κε, δὲν πράττομεν, νομίζω, ἄλλο τι εἰμὶ ἐν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Ὁρμίζομαι, κε, δεῖ εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν

τώρθωτες! κλαίων, ἱκετεύων, ἀπειλῶν, ἀλλ' ἢ δὶως ἐπιμένων!

Ἀλλὰ τὸ κατώρθωτες; οὐχὶ μάθε ἤδη, διότι σὺ ἠθέλησας κ' ἐγὼ ἐπέισθην εἰς τοὺς λόγους σου, ἢ ὑπεχώρησα εἰς τὰς ἀπειτήσεις σου καὶ ἐπιθυμίας σου ἢ διότι εἶχες ἀνάγκην ἐμοῦ κ' ἐγὼ τῆς συντροφίας σου, μάθε φίλε μου ἤδη, οὐχὶ διὰ τοῦς λόγους τούτους, ἀλλὰ διότι ἠγαπήθημεν! καὶ ἠνόησα μόλις ἤδη, ὅτε βλασφημῶ τὸ πνεῦμα μου νὰ μάθω πῶς ἠπατήθην, νὰ παρασυρθῶ ὑπὸ σοῦ, ἄθλιε, ὅτι ἠγαπήθημεν, οὐχὶ διότι σὺ τὸ κατώρθωσας, διότι δὲν ἦσο ἄξιος, ἢ ἐγὼ ἠπατήθην, διότι δὲν σε ἠγάπων, ἀλλὰ διότι ἡ ἀνωτέρα δύναμις, ἣτις διέπει τὰς καρδίας μας, τὸ κάλλος καὶ τὴν δυσμορφίαν μας, τὴν ὑγείαν καὶ τὰς νόσους, οὕτως ἠθέλησε καὶ ἠθέλησεν οὕτως, διότι ἔχει ἀνωτέρους σκοπούς. Ἦδη λοιπὸν θὰ σοὶ εἶπω διατί ἡ φύσις μᾶς ἦνωσε, διὰ νὰ μάθῃς τέλος πάντων ὅτι ὁτι ὑπέφερα, τὸ ὑπέφερα οὐχὶ διὰ σέ, ἀλλὰ χάριν αὐτῆς!

Ἡ φύσις εἶναι μία δύναμις ἀόρατος, ἣτις διέπει τὸν κόσμον, διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἴσως δὲ καὶ δι' ἡμᾶς ἀργότερον, οὔτινες τοσοῦτον ὑποφέρομεν χάριν αὐτῆς, ἤδη.

ἐνθουμάσθαι οὐδέποτε νὰ ἔχω πῆρ περισσότερον τῶν δύο κύπελλων, εἰς ὁμοίαν ἐσπερίδας.

Ἡ οἰκοδέσποινα φωτισθεῖσα ἐκ τῆς βαθυτάτης εὐλιχρινείας τοῦ Γάλλου προσέθηκεν γελῶσα:

— Διατί λοιπὸν ἀντὶ νὰ θέσῃτε τὸ κοχλιᾶριον εἰς τὸ κύπελλον τὸ θέτετε εἰς τὸ πιτάκιον. Εἰς ἡμᾶς, αὐτὸ ἐννοεῖ, δεῖ ἐπιθυμῆτε περισσότερον.

Ὁ Γάλλος παρετήρησεν τὸ κοχλιᾶριόν του τὸ ὁποῖον ἐβρίσκετο εἰς τὸ πιτάκιον καὶ σκεπτόμενος ὅτι τὸ ἴδιον κύπελλον ἐπλησίαζεν, ἤρπασεν μετ' ὀρμῆς ὄχι μόνον τὸ ἴδιόν του κοχλιᾶριον ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν συνδαιτημῶν καὶ τὰ ἰθύθισεν ἐντὸς τοῦ κύπελλον του.

Ἰθάκη. 7 Ἰβριος

Ἀνδριάνκα. Α. Βλασσοπούλου.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ἐν τῇ νεότητι ὁ ἔρως εἶναι προσοδοφόρος, ἐν τῷ γήρατι ὁμοίως, πολὺ κοστίζει.

Ὁ οἶκος τῶν νεονύμφων ὁμοιάζει πρὸς νεωστὶ ἀγορασθέντα ὄρατον ἀγρόν, ἐν τῷ ὁποίῳ φυτεύουσι παντοῖα φυτὰ.

Μετ' ἐστεφανώθη καὶ ὑπκνδρεύθη, δηλαδὴ μετ' ἐλαβες εἰς τὴν κατοχὴν σου ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, μετ' ἐπεχειρήσῃς ὡς ἠθέλεις καὶ ἐγὼ εἰργαζόμεν ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ σέ. Ὁ μακροχρόνιος δὲ αὐτὸς βίος εἰς τί ἀπέβλεψεν; ποῦ κατέληξεν; Τὸ εἶδε. Σὺ μὲν ἐξηντλήσας τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἐγὼ δὲ τὴν ἀνθηρότητά μου. Ἐσθυσά ὡς κηρίον πρὸ τῆς ἀτομικότητός σου, δίκην ἱερᾶς εἰκόνας. Ναι, καὶ δὲν εἰξεύρω, διατί ἡ φύσις μᾶς ἐπλασε τοιαῦτα, καὶ ὄχι βεβαίως σεῖς, διότι δὲν εἶσθε ἱκανοὶ διὰ τοιαῦτα πράγματα, νὰ σᾶς ἀγαπῶμεν πιστῶς καὶ διαρκῶς μέχρι τάφου, νὰ σᾶς λατρεύωμεν ὡς ὑπέροχα ὄντα, ν' ἀφοσιώμεθα εἰς σᾶς ὡς πρὸς θεοὺς ἰσχυροὺς καὶ τρομεροὺς, καὶ νὰ ἐργαζώμεθα νυχθημερόν ὡς δοῦλοι καὶ, ἂν θέλετε ὡς σκλάβοι, ἀκριβῶς ἵνα μᾶς μισήτε, μᾶς κακοποιήτε καὶ εἶτα μᾶς ἐγκαταλείπητε, διότι, ὡς βλέπετε, ἐδῶ καταλήγει ὁ προορισμὸς τῆς γυναικός. Ἄν ἀφαιρέσῃτε τὰς ἐξαίρεσεις, πάντα αἱ γυναῖκες μετὰ τὴν φυσικὴν δρασίαν των, ἐγκαταλιμπάνονται, λησμονοῦνται καὶ φθίνουσιν, ὡς τὰ μαρμαμμένα ἄνθη, τῶν ὁποίων ἀφροῦ τελείως ὀτρυνθῶμεν τὸ ἄρωμα καὶ ἀφαιρέσωμεν τὸ μῦρον, πετῶμεν εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου τελείως ἐγκαταλεί-

τὸ θέρος εἶναι καλὸν νὰ μὴ ἔχῃ τις φίλους, διότι εὐρίσκει παντοῦ, τὸν χειμῶνα ὁμοίως εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ, διότι δὲν εὐρίσκει πούθενά.

Ὅταν τὰ ὑποδήματα στενοχωροῦν τοὺς πόδας, σημεῖον ἀλάθηστον ὅτι πάσχει ἡ κεφαλὴ καὶ ὅταν ἡ κεφαλὴ ὑποφέρῃ, τὸ σῶμα ἐντελῶς ἀναίσθητε.

Ἄν ποτε ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ ἀνὴρ κατάγεται ἀπὸ οὐραγοτάγκον, βεβαίως ἡ γυνὴ θὰ κατάγεται ἀπὸ φώκην, διότι εἶναι τὰ μόνα ζῷα, διὰ τὰ ὅποια οὐδεὶς ποτὲ εἶπεν, ὅτι συνέζησαν ὁμοῦ.

Κάποιος σοφὸς εἶπεν. «Ἄφ' ὅτου ἐπέισθην, ὅτι ἡ σύζυγός μου μετ' ἠπάτα, ἠσύχασα καὶ ἔγεινα εὐτυχῆς». — Τὸ πιστεύω, τῷ ἀπήντησεν εἰς φίλος του, διότι εἶχες διαρκεῖς πονοκέφαλον, οὔτινος τελείως ἀπηλλάχθης.

Ἡ θυγάτηρ σας εἶναι θελκτικωτάτη, ἔλεγε πονηρὸς τις ὑποψήφιος πρὸς τὸν πατέρα ὠραϊκῆς νεανίδος.

Ἄχ! δὲν ἔχετε ἰδέαν τί μοῦ κοστίζει, ἀπήντησεν ὁ πατήρ, μὴ ἐννοήσαστέ πυροτέχνημα. Καθημερινῶς θέλει μπριζόλαις καὶ αὐγά, τὸ θέατρον δὲν τῆς λείπει, ἢ τουαλέτα τῆς πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε τῆς μόδας καὶ οὐδὲν τὴν εὐχαριστεῖ, ἂν δὲν ἐξιδεύω ἀφειδῶς.

Καλὰ γηρατεῖα θὰ κάμῃ τότε μετ' οἱοντοῦτον πατέρα, εἶπε ὁ ὑποψήφιος καὶ ἐχαίρετῃσεν.

Μετὰ καὶ ἔρημα παρασύρονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μέχρις ἀσήμεου τινος γωνίας, ὅπου δίκην τάφου ἐξερχνίζονται.

Ναι, σὲ ἠγάπησα, ἐλάτρευσα καὶ ἀφοσιώθην, διότι ἐνόμιζα ἢ τάλας, ὅτι θὰ ἠμοίβετο ὑπὸ σοῦ ἢ ἀφοσιώσις μου, σοὶ εἰργάστην δὲ πιστῶς καὶ εὐλικρινῶς, διότι ἐνόμιζον ἢ ἄμοιρος, ὅτι ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας μου μετεβιβάζετο εἰς τὸ ἔτερόν μου ἤμισυ, τὸ ὁποῖον ἀπορῶ πῶς οἱ τόσοι σοφοί, ἀλλὰ πράγματι μᾶλλον ἄσοφοι τοῦ κόσμου οὕτως ὠμόμαστα, ἐνῶ ἤδη καθρωτῶς βλέπω, ὅτι ἀνωφελῶς σὲ ἠγάπησα καὶ ἀκάρπως εἰργάστην, ἀφροῦ οὐδὲν ἀποκοιμίζω ἤδη ἐκ τῶν θυσιῶν μου αὐτῶν.

Ἄφροῦ μετὰ τόσου κόπου μετ' ἀπέκρητα, ἔδρεπε τὸς καρποὺς τῆς ἐπιθυμίας σου καὶ ἐγὼ ἀπέκρητα τέκνα, διὰ νὰ τυραννῶμαι μετ' αὐτῶν καὶ ὑποφέρω μετὰ σοῦ. ἐργαζόμεν ἀκαταπαύστως δι' αὐτὰ καὶ ἀπέκαμνον καθ' ἐσπέρας ἐτοιμάζουσα τὸ δεῖπνον σου καὶ τὴν νύκτα φαινομενικῶς διασκεδάζουσα, ἀλλὰ πραγματικῶς ὑποφέρουσα, διότι ἠγρῦνον ἀντὶ νὰ κοιμῶμαι. Ὅποῖον βίον μοι ἠτοίμασεν ἢ ἀπληγῆ ἀγάπη σου! Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἢ ἀμοιβὴ τῆς ἀγαπώσης γυναικός; Ἄ, μὴ τότε κλειότερον νὰ σᾶς πνίγω-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Φωτεινὴ τῷ Ἰσιδώρῳ

«Σὲ ἀγαπῶ! σὲ λατρεύω ὡς θεάν! σὲ θέλω ὡς σύντροφον παντοτεινόν! σοὶ ὀρμίζομαι νὰ εἶμαι ἐν ὄσφ' ἑὼ ἰδικός σου! Εἶπέ μίαν λέξιν καὶ γίνομαι θῦμά σου!»

Αὐταί, Ἰσιδώρε, ἦταν αἱ στερεότυποι λέξεις σου, αἱ ἐπανειλημμέναι φράσεις σου, αἱ ἐκάττοτε μοὶ ἐπανελάμβανες, πότε ἱκετεύων καὶ πότε κλαίων ὡς παιδίον, διὰ νὰ προσελκύσῃς τὴν καρδίαν μου πρὸς τὴν ἰδικὴν σου, διὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ συμπληθῶς πρὸς σέ καὶ τέλος νὰ ἐπιτύχῃς ν' ἀνήκω εἰς σέ! εἰς σέ καὶ μόνον, ὡς μοὶ ἔλεγες, πάντοτε γονυκλινῆς πρὸ τῶν ποδῶν μου! καὶ τὸ κα-

“Υποπτός τις γυνή, ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐξετάζουσι τὰ πάντα, ἠρώτα τὴν πλουσίαν γνώριμόν της κυρίαν Π. . διατὶ κρεμᾶ τὰ ἐνώτιά της ἐπὶ τοῦ τοίχου — Μήπως εἶναι ἐκστὴ ἢ θέσις των; τῆ λέγει, — Βεβαίως, ἀπαντᾷ ἡ Κυρία Π. . . δὲν λέγουν, ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν ὄτα;”

✠

“Ὁ κ. Μ. . . συσταίνων τὸν κῆνα του εἰς τὴν Κυρίαν Δ. . . .

— Εἶ.αι τὸ λαμπρότερον ζῶον, Κυρία μου, τῆ λέγει, καὶ συνάμα ὁ πιστότερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἱκνός νὰ με συνοδεύῃ πικροῦ καὶ μέχρι τοῦ τάφου.

— Περιεργον! τῷ ἀπαντᾷ μετ’ ἐκπλήξεως ἡ Κυρία Δ. . . . καὶ αἱ γυναῖκες τότε τί θὰ γίνουν;

ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

“Ὁ πρωτοετής φοιτητής Μ. . . ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρόωρον κατανάλωσιν τῶν χρημάτων του, ἐνῶ ζητεῖ νὰ τῷ σταλῶσι καὶ ἕτερα, γράφει:

« Ἀγαπητοὶ γονεῖς. . . μετενόησα, ὅτι σὰς ἐζήτησα χρήματα τόσο ἐνωρίς, ἔτρεξα ὅμως εἰς

μεν, σὰς τοὺς τοιοῦτους ἄνδρας ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἢ νὰ ἐνδίδωμεν ἀγαπῶσαι, θυσιάζομεναι καὶ καταστρεφόμεναι τοσοῦτον ἀνοήτως ἀπὸ τοιαῦτα τέρατα. Εἶχον τρία, εἶτα τέσσαρα τέκνα, τὰ ὁποῖα ἤμην ὑποχρεωμένη νὰ περιποιῶμαι καὶ προσέχω καθ’ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἐνδύω καὶ νὰ τρέφω, ἐνῶ σὺ πότε τυρβάζων εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἀναγινώσκων ἐφημερίδας, πότε μεταβαίνων μετὰ φίλων εἰς ἐκδρομὰς καὶ κυνήγια καὶ πότε διασκεδάζων πικροτρόπως καὶ παίζων διήρχεσο τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας σου ἐν νωχελείᾳ καὶ ἀμεριμνησίᾳ, οὐδὲν ὅμως περὶ τῶν οἰκιακῶν σου μεριμνῶν. Τὴν μεσημβρίαν ἀπῆλθες τὰ πάντα νὰ εὖρης ἔτοιμα, ἐνῶ ἐγὼ ἀφίνουσα τὴν ἐργασίαν τῶν τέκνων μας, ἀνελάμβανον τὴν τοῦ μαγειροῦ μέχρι τῆς δωδεκάτης ὥρας, ὅτε κεκμηκυῖα καὶ πονοκεφαλοῦσα ἐκαθήμην εἰς τὴν τράπεζαν, προσποιουμένη τὴν εὐ ἔχουσαν, διὰ νὰ σοὶ κάμω συντροφίαν. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἀνεπαύεσο ἡ τυγοῦ, ἐνῶ ἐγὼ τακτοποιούσα τὸν οἶκον, ἀνελάμβανον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τέκνων, διὰ νὰ ἐπαναλάβω κατόπιν τὴν προετοιμασίαν τοῦ ἐπτερινοῦ φαγητοῦ σου, καὶ μετὰ τοῦτο τὰ τῶν κοιτῶνων καὶ τοῦ ὕπνου σου. Μετὰ τὸν μεσημβρινὸν ὕπνον σου ἐξήρχετο εἰς περίπικτον,

τὸ ταχυδρομεῖον νὰ λάβω ὀπίσω τὴν ἐπιστολήν μου, ἀλλά. . . ἦτο ἀργά, εἶχεν ἀναχωρήσει.

✠

Ὁ Ν. . . φοιτητής τῆς ἱατρικῆς ἀποχαιρετίζων τὸν φίλον καὶ συνάδελφόν του:

— Τί εὐτυχία! τί χροῦ! φεύγω ἀναχωρῶ, υγιέικινε, φίλε μου, καλὴν ἐντάμωτιν. . .

— Καὶ διὰ ποῦ τόσο ἐσπευσμένως καὶ μετὸσην χροῦν;

— Πηγαίνωμεν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ πατρὸς μου, εἰς Παρισίους! ἀκούεις; τὸν ἐδάγκασεν εἰς λυσσῶν κύων! . . .

✠

Τρεῖς φαιτῆται πορευόμενοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν εἶχον ὄβολόν, ἐνῶ ἕκαστος ἐφκντάζετο ὅτι θὰ τοῦ κάμῃ τὸ γεῦμα ὁ συνάδελφός του. Ἐνῶ δὲ ἔτρωγον:

— Διάβολε, εἶπεν ὁ εἷς, ἐλησμόνησα τὸ πορτομὸνέ μου, τίς ἐξ ὑμῶν θὰ μοῦ δανείσῃ πέντε δραχμάς;

— Μπά, καὶ ἐγὼ ἔπαθα τὸ αὐτό, ἐπεῖπεν ὁ δεύτερος μετ’ ἀδημονίας, καὶ παρετήρουν μετ’ ἐλπίδος τὸν συνάδελφόν των.

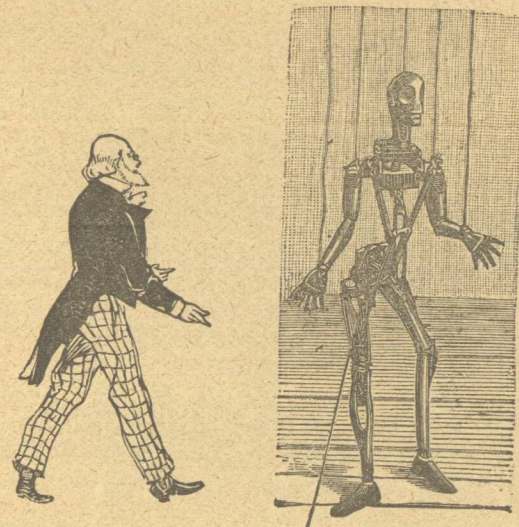
Ὁ δὲ τρίτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν πρόφασιν, ἐστενοχωρήθη καὶ προσέθηκεν:

— Ἐγὼ, ἐγὼ, πληρῶνω καὶ διὰ τοὺς δύο σας, ἀλλὰ ἐπειδὴ τῶρα δὲν κρατῶ χρήματα, ἐγγυηθεῖτε σεῖς δι’ ἐμένα εἰς τὸν ξενοδόχον.

Καὶ οὕτως οἱ δύο, ἐγγυήθησαν διὰ τὸν τρίτον.

ἐνῶ ἐγὼ ἔμενον οἴκοι, ἐργαζομένη πάντοτε καὶ τυραννομένη. Ἐπέστρεψες τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ φαγητοῦ σου ὥραν, ἠθελες τὰ πάντα ἔτοιμα καὶ ἐγὼ ὤφειλον τίποτε νὰ μὴ παραλείπω.

Ἐτρώγομεν, σὺ με ὄρεξιν πάντοτε, ἐγὼ δὲ με ἀνορεξίαν καὶ ἀναγκαστικῶς διαρκῶς, τὰ δὲ τέκνα μας ἀδιφροῦντα καὶ ἐντελῶς ἀμεριμνα περὶ τοῦ πρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἐμεγάλυνον, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως καὶ ἰδιοσυντηρήσεως. Σχεδὸν δὲν ὤμιλεις καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον συνήθως ἐξήρχετο, ἐγὼ δὲ κατεγινόμεν πάλιν εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ οἴκου καὶ παρασκευῆν τοῦ ὕπνου. Ὡδήγουν τὰ παιδία, πότε ἀθθενούντα καὶ πότε κλαίοντα εἰς τὰς κλίνας των, προητοιμάζων μετὰ τοῦτο καθαρὰν καὶ μαλακὴν τὴν κλίνην σου καὶ εἶτα πάλιν ἐργαζομένη, κεκμηκυῖα ὅμως καὶ νυστάζουσα ἀναγκαστικῶς σ’ ἐπερίμενα διὰ νὰ κοιμηθῶμεν. Ἀλλὰ τί λέγω, νὰ κοιμηθῶμεν! ἂ; ἀγκάτω τὴν γλῶσσαν διὰ νὰ μὴ ψευθῶ, καὶ ἂς εἶπω μᾶλλον διὰ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ὑποφέρω, διότι γυνὴ ἦτις ἐργάζεται ἀπὸ πρωῒας μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ κοιμηθῇ ὅπου ἔχη ἀνάγκην ὕπνου, ἀλλὰ νὰ ἦνε ὑποχρεωμένη νὰ ὑποβάλληται καὶ εἰς νυκτερινὴν

Ο ΧΟΛΔΕΝ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ Χόλδεν. Ὠραῖα, λαμπρὰ τὰ καταφέρνεις θάνατέ μου, . . . εἶσαι λαμπρός.

Ὁ Θάνατος.

Ὁ Χόλδεν. Ἄμ δὲ μιλάς, τὸ ξεύρω, μόνον τὰ ἔργα σου φαίνονται.

Ὁ Θάνατος. Κρ. . . κρ. . . κρ. . . κρ. . .

Ὁ Χόλδεν. Περίφημα! λαμπρὰ! ἔτσι νὰ κἀνης τὸ στόμα σου.

Ὁ Θάνατος. Κρ. . . κρ. . . κρ. . . κρ. . .

Ὁ Χόλδεν (κατ’ ἰδίον) Τί τὰ θέλεις καὶ ψεύτικος ὁ θάνατος, τρόμον ἐμποιεῖ!

βάτανον ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της, βεβαίως τοῦτο δὲν λένεται ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ ἀγρυπνία. Ἐργασία λοιπὸν διαρκῆς τὴν ἡμέραν καὶ τυραννικὴ ἀγρυπνία τὴν νύκτα, εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ὑπανδρευομένης σήμερον γυναικός.

Πρὸς τί λοιπὸν ν’ ἀγαπᾷ ἡ γυνὴ, νὰ ἀφοσιώτῃ καὶ νὰ ἐργάζεται τοσοῦτον κοπιωδῶς; Ποῖα εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν θυσιῶν της; Οὐτοπία!

Μετὰ εἰκοσαετῆ τυραννικὴν καὶ βρατανισμένην συμβίωσιν καὶ ἀφοῦ ἔχατα καὶ τὰ πλεῖστα τῶν τέκνων μου καὶ μοὶ ἀπέμεινε μόνον ἓν, τὸ σκληρότερον καὶ ἀχαριστότερον, καὶ τὸ ὁποῖον μὲ ποτίζει καθ’ ἡμέραν δηλητήριον, ἐγκταλείπομαι ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπι ἀχαρίστου ἀνδρός μου, εἰς τὸ τοσοῦτον πιστῶ; ἀφοσιώτην, διότι πλέον δὲν με ἀγαπᾷ!

Ποῦ οἱ ὄρκοι καὶ ὑποσχέσεις σου, Ἰσίδρωε; δὲν μοὶ ἔλεγε, ὅτι θὰ με ἀγαπᾷς μέχρι τάφου; δὲν μοὶ ἔλεγε, ὅτι μία λέξις μου ἀρκεῖ διὰ νὰ γίνῃς θύμα τῆς ἀφοσιώσεώς σου πρὸς ἐμέ; Ἦσαν λοιπὸν ὅλα ταῦτα λόγοι κενοὶ καὶ ὑποσχέσεις, ἀπατηλαὶ διὰ νὰ με ἐμπλέξῃς εἰς τὰ δίκτυά σου;

Ἀλλὰ ἔχετε λοιπὸν τοσαύτην δύναμιν, διὰ νὰ σῦρετε ὀπισθὲν σας τὴν γυναῖκα, τὸν πατροπαράδοτον αὐτὸν ἐπικίνδυνον διάβολον, τὴν πρώτην δύναμιν τοῦ κόσμου;

— Δὲν μοῦ λές, κερά Μαρία, ἀπὸ δῶ εἶ.αι ὁ δρόμος, ποῦ πηγαίνει στὸ νεκροταφεῖο;

— Βέβαια, καὶ δὲν ντρέπεσαι σὺ, σ’ αὐτὴν ἡλικίᾳ νὰ μὴ ξεύρεις ἀκόμα τὸ δρόμο τοῦ νεκροταφείου;

— Ἄμ, δὲν σοῦ μοιάζω, κερά Μαρία, ποῦ ἀπὸ μικρῆ, σὺ ὅλους τοὺς δρόμους τοὺς ἔμαθες.

— Καλὰ ἔκαμα. Σεῖς μὰς ἀναγκάζετε, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος, ἡμεῖς κερδίζομε τὸν οὐρανόν. . .

— Στὸ καλὸ, Κερά Μαρία, στὸ καλὸ.

Δὲν τὸ πιστεύω, ἐγὼ ἢ τοσοῦτον σκληρῶς λαβοῦσα πείραν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου. Δὲν εἶσθε σεῖ; ἱκανοὶ διὰ τοιαῦτα πράγματα. Δὲν δύνασθε σεῖ; νὰ καταστρέψῃτε τὸν κόσμον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχητε τοσαύτην ἐξουσίαν διὰ νὰ μεταβάλλετε τὴν ὠραιότητα καὶ τρυφερότητα εἰς δυσμορφίαν καὶ σκληρότητα. Βεβαίως ἄλλη δύναμις ἐπικυριχεῖ τῆς γυναικός καὶ ἡ δύναμις αὕτη δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ αὕτη ἡ φύσις.

Ναί, ἡ φύσις εἶναι ἡ κυρίαρχος δύναμις, ἡ ἐργαζομένη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου δι’ ἐκυτὴν καὶ ἴτως δι’ ἡμᾶς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν, δι’ ἀπώτερον μέλλον. Σεῖς εἴθε ἀπλῶς καὶ μόνον ἔογνα αὐτῆς καὶ ὅταν καὶ ἀν διακηρύττης, ὅτι δὲν με θέλεις πλέον, ἐγὼ δὲν σκοτίζομαι διὰ τοῦτο, ποσῶς δὲν φροντίζω περὶ τούτου, ἀλλὰ τὸ μέλημά μου εἶναι, ὅτι ἐπραξὶ τὸ καθήκον μου ἀπέναντι τῆς φύσεως καὶ παρὰ ταύτης μόνης καὶ οὐχὶ παρὰ σοῦ ἀναμένω τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ θυσιῶν μου καὶ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς παρούσης καταστάσεώς μου.

Ἦγίαινε λοιπὸν ποτὲ σύτροπε καὶ τύραννε φαινομενικῶς, ἀλλὰ δουλικὸν καὶ ἀναγκαστικὸν ὄργανον, π ρ α γ μ α τ ι κ ῶ ς.

Φωτεινῆ,

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

— Τὸ ὄνομά μου ἔχει εὐγενῆ καταγωγὴν, ἔλεγεν ὁ Διονύσιος τῷ Ἀγησιλάῳ, τὸν τίτλον τοῦ Κόμητος φέρει ἡ οἰκογένειά μου ἀπὸ 700 ἐτῶν καὶ ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἄρρενος εἰς ἄρρεν.

— Ὡστε βεβαίως τώρα, ἠρώτησεν ὁ Ἀγησίλαος, ὁ τίτλος τῆς εὐγενείας σας εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἄρην;

Προχθὲς τὸ τελευταῖον κλειστὸν βιβλίον τοῦ σιδηροδρόμου ἦτο κατάμεστον κόσμου, ὅτε παχύσαρκός τις κύριος εἰσερχόμενος εἰς αὐτὸ λέγει μετὰ χαρᾶς:

— Ἐ, τώρα πλέον ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε εἶναι πλήρης καὶ δύνεται ν' ἀναχωρήσῃ.

— Βεβαίως, τώρα ποῦ ἦλθατε, δὲν ἀπομένει ἄλλο ἢ ὁ κατακλυσμὸς, τῷ ἀπῆντησέ τις.

— Ποία εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἑορτὴ τοῦ ἔτους; ἐρωτᾷ κύριός τις ἕνα ἱερωμένον, μεθ' οὗ συνητήθη ἐν τινι σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ.

— Δι' ἡμᾶς, ἀπῆντησεν ὁ εὐφυῆς ἱερωμένος, νοήσας ὅτι ἡ ἐρώτησις ἀπέβλεπε τὴν χρονοτριβὴν, εἶναι ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς βεβαίως εἶναι ὁ θάνατός του, διότι ἐμάχθατε νὰ σταυρώσετε ὅλον τὸν κόσμον.

Γάλλος τις ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἐτυπώσεως ἦν τοῦ ἔκαμεν ὁ θάνατος τοῦ Βίτμαρκ ἀπῆντησεν ὡς ἐξῆς:

— Ὅπως ὁ Νηπολέων ὁ Α'. ἐπέζητε καὶ οὗτος ἀρκετὸν χρόνον, ἵνα κλαύτῃ τὴν κατὰ τροφήν, ἣν ἐπέφερον εἰς τὸν κόσμον.

Μεταξὺ δύο ἐρωτύλων: — "Αχ! πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου. — Κάμνει τίς τάκ, καὶ ἡ ἰδική μου τάκ.. τίκ.

Κύριός τις εἰσέρχεται εἰς τι ἐστιατόριον καὶ ἀμέσως διατάσσει μίαν μερίδα λειψάνων φαγητοῦ, διὰ τὸν κύνα του, ὅτε κάθηται πλησίον αὐτοῦ εἰς φίλος του.

— Ἀκόμη μίαν μερίδα καὶ δι' ἐμέ, ἐκ τῶν ἰδίων, προσθέτει καὶ οὗτος εἰς τὸν Ξενοδόχον.

Καθηγητὴς τις ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν του, πῶς διακρίνει μίαν μηλέαν ἀπὸ μίαν ἀπηδέαν.

- Ἀπὸ τοὺς καρπούς, ἀπαντᾷ ὁ μαθητής. — Καὶ ὁπόταν δὲν ἔχουν καρπούς; — Ἐὰ περιμένω τότε νὰ καρποφορήσουν.

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης πρώτην φορὰν παρατηρεῖ αὐτοκίνητον ἀμάξιον δι' ἤλεκτρισμοῦ.

— Μαμά, ἀνέκραξεν ἀμέσως, ἰδοὺ μίαν ἀμάξιν, ἣτις ἐλησμόνησε τὰ ἄλογά της.

Ἀρχὴ διηγήσεως ἀνεκδότου ὑπὸ τινος ἀλιέως παρὰ τὴν παραλίαν:

— Τὴν πρώτην φορὰν ὕπου ἐπνίγην. . . .

— Δὲν εὐρίσκω παρ' ἡμῖν συζύγους καὶ μητέρας, ἐπαξίας τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίκης, ἔλεγεν Ἀγγλὶς τις πρὸς Ἑλληνίδα.

— Οὔτε ἐγὼ τοιαύτας ἐν Ἀγγλίῃ εὖρον, ἐπαξίας τῆς νεαζούσης πάντοτε Ἑλλάδος, ἀπῆντησεν ἡ Ἑλληνίς.

Πατὴρ τις τριῶν θυγατέρων, ἐρωτηθεὶς πόσας κόρας ἔχει, ἀπῆντησεν.

- Καμμίαν. — Μὰ, μοῦ φαίνεται, δὲν εἴχατε . . . — Ναί, εἴχα, ἀλλὰ τώρα τὰς ἔχουν ἄλλοι.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τὰ περιορρότερα ἐξ Ἀμερικῆς.

Εἷς μουσικοδιδάσκαλος γνωστότατος, πεντηκονταετῆς περίπου, ἠτοιμάζετο νὰ τελέσῃ μετὰ τῆς τεσσαρακονταπενταετοῦς συζύγου του, πεθνημζομένης ἄλλως τι ἐπὶ σχετικῇ ὀραιότητι, τοὺς ἀργυροῦς αὐτῶν γάμους.

Συγγενεῖς, φίλοι καὶ γνώριμοι εἶχον ἦδη συναθροισθῆ περίξ τοῦ μέλλοντος νὰ δοθῆ ἦδη πολυτελοῦς συμποσίου, ἀλλ' ἡ εὐτυχὴς σύζυγος οὐδαμῶς ἐφαίνετο. Ὁ σύζυγος δὲν ἠδυνήθη τότε νὰ καλύψῃ τὴν συγκίνησίν του καὶ τέλος ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν τῆς ἐξαφανισθείσης συμβίου του, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει καὶ ἥτις τῷ ἔγραφεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνανεώσῃ τὸν ὄρκον τῆς πίστεως, διότι ἠθελεν ἐφεξῆς νὰ συζῆ μετὰ νέου τινος, ὃν πρὸ καιροῦ ἠγάπα.

ἌΌταν λάβης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τῷ ἔγραφε, θὰ εὐρισκόμεθα εἰς μέρος ὠραῖον καὶ ἡσυχον, ἐν τῇ ξένη, ὅπου θ' ἀπολαμ-

βάνωμεν τῶν ἀγνῶν τοῦ κόσμου. Φίλῃσον τὰ τέκνα μας καὶ μὴ καταδιώκῃς τὴν εὐτιχῆ σου Κλάραν.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην οἱ προσκεκλημένοι ἠτοιμάσθησαν ν' ἀπέλωσιν, πλὴν ὁ ξενίζων αὐτοὺς ἀμερικανὸς τῆς εἶπε φιλοσοφικώτατα: Μία τοιαύτη μικροδουλειὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν ἐορτήν. Ἄς φάγωμεν, ἄς πῖωμεν εἰς ὑγείαν τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ ζεύγους. Καὶ οὕτω ἔθυσαν ἀφθόνως τῷ Βάκχῳ.

ΓΝΩΜΑΙ ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ

Τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Κρίσχαρος. — Τὴν μουσικὴν φαντάζονται οἱ ἰταλοὶ, ἐφαρμύζουν οἱ γάλλοι, μελετοῦν οἱ γερμανοὶ, θαυμάζουσιν οἱ ρῶσσοι, πληρῶνουσιν οἱ Ἀγγλοὶ καὶ εἰρωνεύουσιν οἱ Ἕλληνες!

Τοῦ ἐγγολάθου κ. Ἄν. Τσόχα. — Διακρύπτῃ τῆς παρκοστάσεως, οἱ ἰταλοὶ ὀμιλοῦσιν, οἱ γάλλοι βλέπουν, οἱ γερμανοὶ ἀκούουσιν, οἱ ἄγγλοι χειροκροτοῦν, οἱ ρῶσσοι κἀπνίζουσιν καὶ οἱ Ἕλληνες τὰ κάμνουν ὅλα καὶ φεύγουν.

Τοῦ ζυθοποιοῦ κ. Φίξ. — Ὁ ἄγγλος δοκιμάζει τὴν μπίραν καὶ πληρῶνει. Ὁ γάλλος τὴν πίνει καὶ λέγει «εὐχαριστῶ» Ὁ γερμανὸς ῥοφᾷ τρία ποτήρια κατὰ συνέχειαν. Ὁ Ἰταλὸς θέλει καὶ μεζέν. Ὁ ρῶσσος θὰ μεθύσῃ. Ὁ Ἕλληνας τὰ τρώγει ὅλα, δὲν πληρῶνει καὶ κάποτε . . . δέρνει

Τοῦ ἐφόρου, τῶν ἀρχαιοτήτων, κ. Γκαστρομένου. — Ὁ Ἰταλὸς ἀδιαφορεῖ.

- Ὁ γάλλος θαυμάζει καὶ ἐκτιμᾷ. Ὁ ἄγγλος θηλακύνει. Ὁ ρῶσσος ἀπορεῖ. Ὁ γερμανὸς μελετᾷ. Ὁ Ἕλληνας περι-φρονεῖ.

- Τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Δ. . . . Ὁ Ἰταλὸς συμβουλεύει. Ὁ γάλλος φιλοφρονεῖ. Ὁ ρῶσσος πολιτεύεται. Ὁ γερμανὸς ἀπειλεῖ. Ὁ ἄγγλος δωρίζει. Ὁ Ἕλληνας τὰ δέχεται ὅλα.

Τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βρετανίας κ. Λάμψα. — Ὁ Ἰταλὸς πίνει καὶ γελά. Ὁ γάλλος τρώγει καὶ παίζει. Ὁ ρῶσσος τρώγει καὶ πίνει. Ὁ γερμανὸς συζητεῖ καὶ κομπορημονεῖ. Ὁ ἄγγλος χάσκει καὶ πληρῶνει. Ὁ Ἕλληνας τὰ κάμνει ὅλα θάλασσα.

ΘΥΜΑΜΑΙ

Ἐκείνη

θυμᾶμαι καὶ ἂν σιωπῶ, ποτὲ ἀπὸ τοῦ σου πῶς μιὰ στιγμή σὲ ξέχασα, πῶς σένα δὲν θυμοῦμαι, πῶς χαίρομαι ἐδῶ ζωὴ, πῶς θὲ νὰ χωριστοῦμε, σκέψις περὰσῃ λυπηρὰ καὶ παύσει ἡ καρδιά σου

Γιὰ μένα νὰ αισθάνεται ἐκεῖνα ποῦ μοῦ εἶπες.

Καὶ ἂν μακρὰν σου τώρα ζῶ καὶ νὰ σ' ἴδω δὲν μπορῶ, θυμοῦμαι καὶ δὲν λησμονῶ τὰ λόγια σου ἐκεῖνα π' αἰώνια θὰ μένουνε καὶ μεσ' αὐτὸ τὸ μνημα' μὰ δὲν ἠξέσῃω ἂν καὶ σὺ σῆς ζωῆς σου τὸν καιρὸ

τὰ ἴδια θὰ διατηρῆς τὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶπες.

Ἀθήνησι 8θμοιο

Νίκος Γελλιὰτ

ΑΚΤΙΝΕΣ

Ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδυομένη Ἀφροδίτη εἶναι συμβολισμὸς εὐτυχέστατος. Δηλοῖ ὅτι, πᾶσα γυνή, ἕσον ὠραία καὶ ἂν ἦναι, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὀλίγον ἄλας εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ὀλίγην τρικυμίαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ καρτερία εἶναι ὁ μοχλὸς τοῦ ἔρωτος.

Τὸ δάκρυ εἶναι ὑπερβολικὴ χάρα τοῦ ἔρωτος.

Παράδοξον καὶ ὑψηλὸν τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος· γεννᾶται ἐπίσης, ὡς μεταξὺ τῶν ἀνθέων καὶ ἐντὸς τοῦ βορβόρου.

Ὁ Δημιουργὸς εἰσήγαγε δύο τινὰ ἀντίθετα ἐν τῷ βίῳ, τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον. Ὁ ἔρως εἶναι τὸ φῶς, ὁ θάνατος τὸ σκότος· ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦναι τις, πρέπει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰ δύο ταῦτα, ἡ ἀντίστασις εἶναι ματαία.

Ἡ Καλλονὴ γεννᾷ τὸν ἔρωτα, μόνη δ' ἡ ἀγαθότης τὸν συντηρεῖ.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

Δεσποινὶς φημιζομένη ἐπὶ πνεύματι (!) ἀκούσασα, ὅτι ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας δὲν ἔφαγέ τις, ἀπεκρίθη:

— Καὶ ἐγὼ δύναμαι ἐπὶ 45 καὶ ὀγδοήκοντα μάλιστα ἡμέρας νὰ μὴ φάγω, ἐὰν μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ τρώω μόνον κατὰ τὰς νύκτας.

* *

— Ἦτο μεγάλο τὸ ψάρι ποῦ ἔπιασεν ὁ πατέρας σου χθές;

— Πολὺ μεγάλο: ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς.

— Ἔως πόσον; ἀπάνω κάτω.

— Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ παραστήσω, τοῦτο δὲ μόνον σοῦ λέγω, ὅτι ὅταν τῶβγαλε στὴν ξηρὰ ἢ θάλασσα, ἐπῆγε ἕνα μέτρο κάτω.

* *

Ὁ μικρὸς Τάκης ὠμνύετο εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, ὅτι δὲν διέπραξε παράπτωμά τι ἀποδιδόμενον αὐτῷ ὑπὸ τῆς μητρὸς του.

— Καὶ δὲν γνωρίζεις, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰερώτερον τῶν γονέων σου; τῷ λέγει ἡ μήτηρ, ἐπιπλήττουσα αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὄρκῳ.

— Πῶς; δὲν ὑπάρχει ἡ πατρὶς; ὑπέλαβεν ὁ εὐφυὴς υἱός.

* *

— Ξεύρεις, Περικλῆ, πρέπει νὰ μοῦ δώσουν βραβεῖον, εὔρον τὴν μεγαλειτέραν ἀνακάλυψιν τῆς ἐποχῆς.

— Μπᾶ; τί; τί εὔρες;

— Ὅτι μόνον διὰ τῆς βροχῆς δύναται νὰ σωθῆ ἡ πόλις. Ἄλλοῦ νεροῦ δὲν ὑπάρχει.

— Οὐ, μὰ αὐτὸ καὶ μένε τὸ ἕρε καὶ ὁ δήμαρχος.

* *

Ὁ Ἰωάννης ἔγραφε πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Μὰ ποσάκις γράφεις πρὸς αὐτήν; τὸν ἠρώτησεν εἰς φίλος του.

— Μά... καθημερινῶς.

— Ὡ, ... τοῦτο εἶναι ὑπερβολικὸν βάσανον.

— Τί νὰ κάμω, φίλε μου, ἀμα δὲν λάβῃ εἰδήσεις μου, δύναται νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ἀσθενῶ καὶ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐνταῦθα.

* *

Ὁ Κόντε-Κάμηλος ἐρωτηθεὶς πῶς κατορθώνει νὰ ἔχῃ τόσους φίλους καὶ φίλας καὶ οὐδένα ἐχθρόν, ἀπήντησεν:

— Εἰς μὲν τοὺς φίλους καὶ φίλας οὐδὲν δίδω, ἀπ' ἐναντίας δὲ λαμβάνω, ὅ,τι μοῦ δώσουν. Εἰς δὲ τοὺς ἐχθρούς μου παρέχω ἐκ τῶν δώρων τούτων καὶ οὕτω οὐδένα ἐχθρόν προσπορίζομαι.

Συνταγὴ συζυγικῆς εὐτυχίας.

Τῆς γυναικὸς	Τοῦ ἀνδρὸς
Ἵποταγὴ γραμ. 15	Ἀγαθότης γραμ. 5
Ἀφοσίωσις » 2	Σοβαρότης » 10
Ἔρως » 1	Ἐπιμονὴ » 20
Σιγὴ » 35	Εὐγλωττία » 25
Κάλλος » 47	Σπατάλη » 40
Ἐν ὅλῳ 100	Ἐν ὅλῳ 100

Λύσις τοῦ 4 αἰνίγματος.

Ἡ γραφίς. Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Περ. Σαλονικίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Διομ. Πετροπούλος ἐκ Πειραιῶς, ἡ Δεσποινὶς Ἑλληνικὴ Μαρτῆς ἐκ Σύρου καὶ ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Τίτος Μαρ, . . .

Αἶνιγμα 6ον.

Μὲ φέρεις καὶ σὲ φέρω. Μὰ πῶς;
— Διότι δὲν κάμνομεν χωριστά.
Κι' ἂν ποτὲ θέλῃς νὰ πᾶς μοναχός.
Πρέπει νὰ ἔχῃς τὰ μάτιχ κλειστά.